

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1076/2017
29.11.2017. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Добриле Страјина и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Миладиновић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Петковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4098/16 од 17.02.2017. године, у седници одржаној 29.11.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4098/16 од 17.02.2017. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4098/16 од 17.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 25924/13 од 15.03.2016. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је ништав уговор о кредиту број ... од 28.05.2010. године, закључен између тужиле и тужене. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, евентуални тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи уговор о кредиту број ... од 28.05.2010. године, закључен између тужиле и тужене. Ставом трећим изреке тужила је ослобођена обавезе плаћања судске таксе на тужбу и одлуку, а ставом четвртим изреке је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4098/16 од 17.02.2017. године, жалба тужиле је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и четвртм изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, из свих разлога предвиђених чланом 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости и поништај уговора о кредиту закљученог између парничних странака. О основаности тужбеног захтева, односно постојању разлога за ништавост или поништај закљученог уговора, судови су одлучили уз примену материјалног права које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да тужила у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије или Врховног касационог суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку и на коме је заснована судска одлука, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, ради утврђења ништавости и поништаја уговора о кредиту, поднета је 20.05.2013. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 500.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, од 110,6278 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 4.519,66 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић